

สัมมาปฏิบัติ

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี่ อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

“นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส”

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น
ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

สัมมาปฏิบัติ...

พระพุทธเจ้าท่านมีเมตตาให้เราตั้งมั่น ครูปาอาจารย์ให้เรายึดมั่นถือมั่น ปฏิบัติข้อวัตรปฏิบัติ เปรียบเสมือนบุรุษผู้หนึ่งที่จะข้ามน้ำ ข้ามทะเล ข้ามมหาสมุทร เราจะข้ามวิภวสงสารก็เช่นเดียวกัน เราจะต้องมียานพาหนะ คือได้แก่ข้อวัตรข้อปฏิบัติ ถ้าเราจะข้ามมหาสมุทร เราจะไปปล่อยเรือ เราก็จมน้ำตาย เราจะไปว่าเราไม่ยึดมั่นถือมั่นนั้นไม่ได้ การที่เราจะไปพระนิพพาน เราต้องมีข้อวัตรปฏิบัติที่ขลังศักดิ์สิทธิ์ มันจะขลังจะศักดิ์สิทธิ์ก็อยู่ที่ทุกท่าน ทุกคนตั้งใจประพฤติปฏิบัติกัน

ยกตัวอย่างเช่นเราเดินทางไกลกลับมาเหนื่อย ๆ แล้วก็ปล่อยวาง ไม่ทำข้อวัตรปฏิบัติ ถ้าเราปฏิบัติอย่างนี้ เราทำอย่างนี้ พระพุทธเจ้าครูปาอาจารย์ บอกว่าเราทำอย่างนี้ใช้ไม่ได้เลย ไม่ถูกต้อง มันชอบอ่อนแอ ชอบตามใจตนเอง คนเรานี่...

ต่อจากนี้ไป เราก็ต้องพยายาม ถ้าไม่พยายามไม่ได้ ที่ผ่านมามากหลายปี ก็รู้ว่าตัวเองว่ายังไม่ขลังไม่ศักดิ์ ไม่สิทธิ์ ชอบตามใจ ชอบฟรีสไตล์ มันฉลาดจริง มันเก่งจริง แต่ว่ามันยังใช้ไม่ได้นะ

ทีแรกก็คิดว่าตัวเองฉลาด คิดว่า "สัมมาปฏิบัติ" ทางสายกลาง แต่คิดไป คิดมาแล้ว มันไม่ใช่สายกลางของพระพุทธเจ้า มันเป็นทางสายกลางของตัวเอง มันต้องแก้ไขตัวเอง ปรับปรุงตัวเอง

ตอนเช้าตีสามมันยังอ่อนแอ ยังอ่อนแอจนคลอนแคลน มันยังไม่รู้
ยังไม่ปรับปรุงตัวเอง เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ มันยังเป็นคนขี้ลาด มันยังเป็นคนกลัว
อยู่มาก อยากเจริญ อยากก้าวหน้า แต่ไม่อยากจะประพฤติปฏิบัติ มันเก่ง
มันหลีกเลียงแก้ตัวเก่ง มันฉลาดมาก มันมารยาสาไถย พระพุทธเจ้าบอกเรา
ข้อวัตรปฏิบัตินี้เป็นสิ่งที่สำคัญ

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราเป็นคนอ่อนแอ

ถ้าเรารักตนเอง เมตตาตนเอง

ต้องทำข้อวัตรปฏิบัติให้เข้มแข็ง...

พระพุทธเจ้าท่านรักเรา เมตตาเรา
สงสารเรา เห็นเราเห็นใจเราเห็น้อยในการสู้ทน
ทำความเพียรในการประพฤติปฏิบัติ

การปฏิบัติมันยากมันลำบาก...

แต่ด้วยเหตุจำเป็น สิ่งที่ยากลำบากมากกว่านั้น
ก็คือ “การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏสงสาร”
ท่านจึงเมตตาสงสารพวกเรา ถึงจะเห็น
ถึงจะเหนื่อยก็พากันประพฤติปฏิบัติ

เมื่อพระพุทธเจ้าเมตตาเรา เราก็ต้องเมตตาเราเอง...

ทุกท่านทุกคนให้เพิ่มความหนักแน่น ความเข้มแข็งให้กับตนเอง
ให้กับปฏิปทาของตัวเอง **“การปฏิบัติมันไม่ใช่ของง่าย มันไม่ใช่ของกล้วย ๆ
มันต้องแลกด้วยชีวิต...”**

ทำความดีมันต้องแลกด้วยชีวิต ทำไมถึงว่าอย่างนั้น...?

ก็เพราะเราต้องสู้ ต้องอด ต้องทน ต้องบากบั่น ถ้ามันจะตายก็ให้มันตาย
ด้วยการทำความดี อย่าให้ตัวเองต้องติเตียนตนเองว่า ตัวเองนี้มันแย่นี้ก็ยังไม่
ออกไปนั่งสมาธิทำวัตรสวดมนต์ ให้มันตายไปเลย **“ตายในการทำความดี...”**

อย่าถืออภิลิขิตีว่าตัวเองเดินทางไกล อย่าไปถืออภิลิขิตีว่าตัวเอง
ทำงานสงฆ์ ทำกิจสงฆ์ ถ้าไม่อย่างนั้นมันจะได้อย่างหนึ่ง มันก็เสียอีกอย่างหนึ่ง

ความเคยชินที่พวกเราและท่านปฏิบัติมา แสดงว่ามันอ่อนแอ แสดงว่ามัน
ไม่รอบคอบ มันเลยจะไปในร่องเก่าไปในทางเก่า แม้แต่ถืออภิลิขิตีว่าเราเป็นบวช
มาหลายพรรษา มันทำมามากแล้วก็ต้องให้โอกาสผมบ้าง **“ความแก่ ความเจ็บ
ความตายนี้มันไม่ได้ให้โอกาสใครหรอกนะ...”**

ครูบาอาจารย์ให้เราถือขลังให้ศักดิ์สิทธิ์ในเรื่องอย่างนี้ จะแสดงถึงความ
แข็งแรงแข็งแกร่งเป็นหลักเป็นเกณฑ์ให้พระรุ่นน้อง หรือผู้บวชมาภายหลังว่า
พระเค้าไม่อ่อนแอเกินไป เค้าไม่ขี้เกียจ ไม่เอาสิ่งที่เป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ
นี้มาเป็นที่อ้าง

คนที่ฉลาดมันบกพร่องในส่วนนี้ มันมีปัญหาในส่วนนี้ มันมีเหตุมีผลที่แท้จริงงานนี้เราแพ้เสียแล้ว เราเสียรู้มาตั้งหลายปีแล้ว เอาชีวิตถวายต่อพระพุทธเจ้า ต่อพระธรรม ต่อพระสงฆ์ อย่าได้ติดสุขติดสบาย อย่าได้พากันหลงมันจะได้เกิดศีล เกิดสมาธิ เกิดปัญญา พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าเราพากันหลงหลงทางมันเสียเวลา นักปฏิบัติทุก ๆ คนต้องผ่านในเรื่องนี้ ความผิดพลาดก็ถือว่าเป็นครูเป็นอาจารย์ของพวกเขา **"ถ้ามันไม่โง่ มันก็ไม่ได้ฉลาด..."**

พระพุทธเจ้าท่านให้เราลงรายละเอียดทางจิตทางใจ เราอย่าไปคิดว่าเราแย่แล้ว เราตายแน่ “มันจะไปพระนิพพานหรือว่ามาทำทุกกรกิริยากันแน่เนี่ย”

ความคิดอย่างนี้แสดงว่าอาการของจิตของใจเรามันอ่อนแอ เมื่อร่างกายของเรามันไม่สบายเราต้องทำใจของเราสบาย เราพยายามมาแก้ที่จิตที่ใจของเรา

เราแก้อย่างไร? ก็ต้องแก้ที่ใจของเรา ที่มันทุกข์ มันยาก มันลำบาก เพราะใจของเรามันฝืน เพราะใจของเรามันต่อต้าน เพราะมันไม่พอใจ มันเคยบริโภคแต่อารมณ์ทางโลกียะ บริโภคแต่อารมณ์ของสวรรค์ เมื่อจะให้มันบริโภคอารมณ์ของพระนิพพาน คือสิ่งที่ดับสนิทไม่มีส่วนเหลือ คือจิตคือใจที่มีแต่ความสงบ ไม่ปรุงแต่ง ไม่วุ่นวาย

“ถ้าเราเอาแต่ความสุข ทางเนื้อทางหนัง ทางอยู่ทางกินนี้ล่ะก็

มันไม่ใช่ที่สุดแห่งกองทุกข์...”

เราเดินจงกรมทั้งวัน ถ้าเราไม่ไปคิดว่ามันเป็นทุกข์ มันจะทุกข์มั๊ย?
มันก็ไม่ทุกข์

เรานั่งสมาธิทั้งวัน ถ้าเราไม่ไปคิดว่ามันเป็นทุกข์มันจะทุกข์มั๊ย?
มันไม่ทุกข์

ความทุกข์มันอยู่ที่เราเข้าไปยึดมันถือมันเอง...

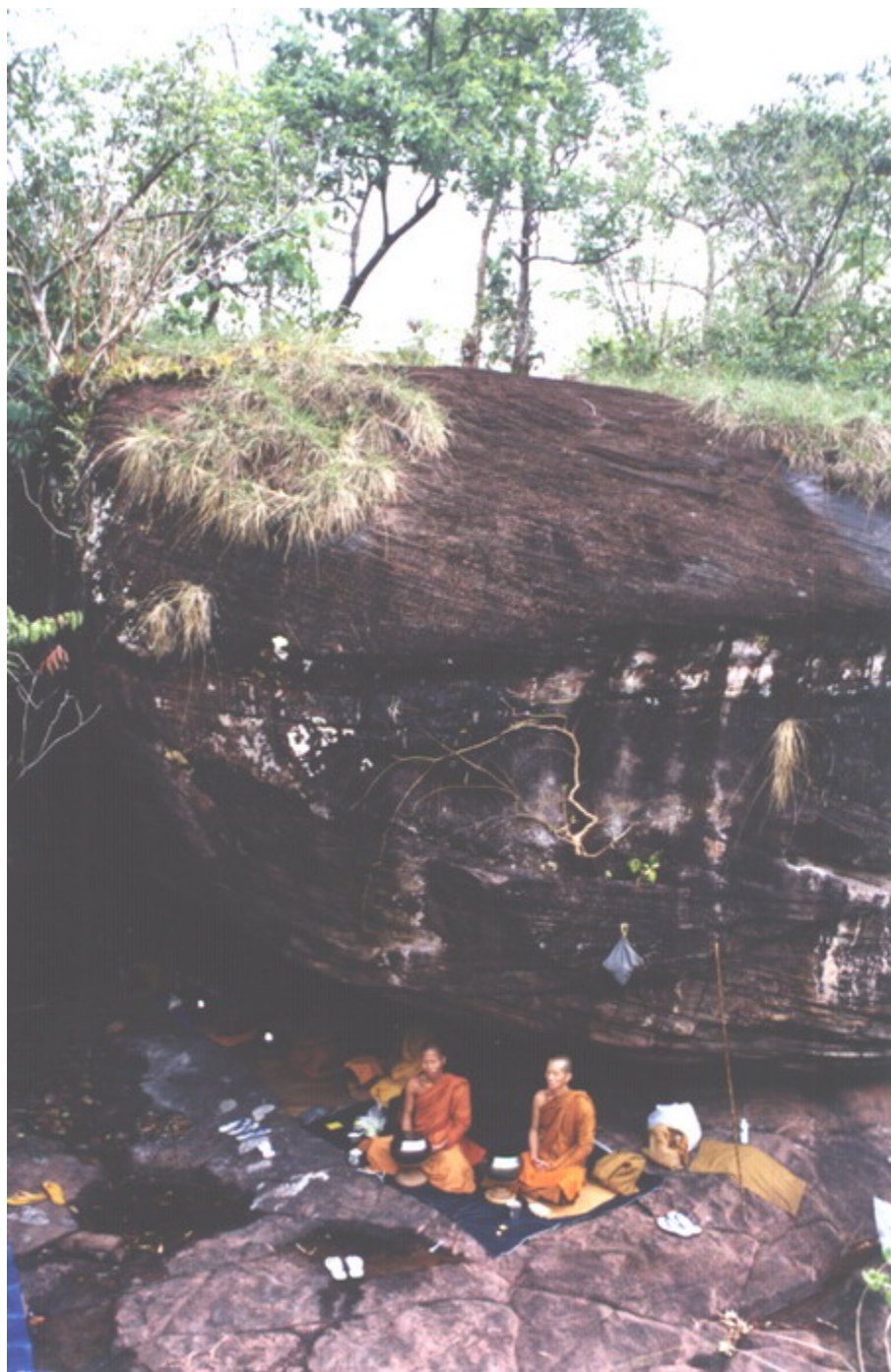
ความทุกข์เป็นความคิดเห็นผิด เข้าใจผิด ถ้าเรามีความเห็นถูกต้อง
จิตใจของเราจะมีแต่ความสงบ มันมีแต่ความดับทุกข์ ถ้ามันเจ็บมันก็เพียงแต่กาย
ให้เรา รู้จัก รู้แจ้ง เราจะได้ไม่มีทุกข์ ยอมรับสภาพร่างกายตามความเป็นจริง
เราไม่ต่อต้าน ไม่ปรุงแต่งอะไรทั้งนั้น ถ้ามันทุกข์ก็ให้มันทุกข์แต่เพียงร่างกาย
ใจของเราอย่าให้มันทุกข์ ความทุกข์จะมาจากไหน? ลักษณะความคิดแบบนี้
ทำให้ตัวเองเกิดสัมมาทิฐิ เกิดความฉลาด มีความเห็นถูกต้อง

ลักกายทิฐิคือการถือตัวถือตนของเราเนี่ยมันมีมาก พระพุทธเจ้าท่านให้เราพิจารณาร่างกายของเราเยอะ ๆ มาก ๆ แยกออกเป็นชิ้น ๆ เหมือนอะไหล่รถยนต์จนหมดแล้วก็ประกอบใหม่ นักปฏิบัติต้องทำอย่างนี้บ่อย ๆ ทำทุกวัน มันจะได้บรรเทาทิฐิมานะ อัดตาดัวตน พยายามฝึกปล่อยฝึกวางสลบกันไปนะ

เราทำอย่างนี้ดูเหมือนจะไม่ได้อะไร ไม่เกิดประโยชน์ แต่การประพฤติปฏิบัติแบบนี้มันเกิดสาระมาก เกิดประโยชน์มาก ทำไปเรื่อย ๆ ปฏิบัติไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องใจร้อน มันต้องอาศัยระยะเวลาเพื่ออบรมบ่มอินทรีย์บารมีของเรา ให้แก่กล้า เราปฏิบัติของเราไปเรื่อย ๆ ใครจะรู้ใครจะเห็นหรือไม่เห็นก็ไม่เป็นไร

การให้สติเรื่องความอ่อนแอที่จะได้ปรับปรุงปฏิปทาที่องค์พระพุทธเจ้า องค์พ่อแม่ครูอาจารย์ได้มอบหมายให้มาบรรยายนี้ดีมาก เรื่องปฏิปทานี้สำคัญ พระรูปไหน เณรรูปไหน โยมคนใดที่จะก้าวหน้านั้นชี้ขาดได้เลยว่า **“ปฏิปทา”** ครูบาอาจารย์ที่ท่านได้เป็นพระอรียเจ้า ก็ขึ้นอยู่กับข้อวัตรปฏิบัติ อยู่ที่ปฏิปทาเท่านั้น

เราก็ดูหลาย ๆ ท่าน หลาย ๆ องค์ น่าจะไปได้ดี น่าจะไปได้ไกล แต่มีความประมาท ย่อหย่อน อ่อนแอ อนุโลมปฏิโลมให้กับธาตุกับขันธ์ ให้กับญาติกับโยม ก็เลยประพฤติปฏิบัติไม่ถึงจุดหมายปลายทางสักที ไม่ถึงจุดหมายปลายทางที่ตัวเองตั้งไว้ ที่ตัวเองคิดไว้

พระพุทธเจ้าท่านไม่ประมาท ท่านถึงได้เป็นพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านไม่ประมาทท่านถึงได้เป็นพระอรหันต์ ท่านไม่มีอ่อนแอเลยนะ แม้แต่ความรู้สึกเกี่ยวกับธาตุกับขันธ์ ก็ไม่มีอะไรมาสะกดจิตสะกดใจของท่านเลย

นักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ทุกท่านทุกคนต้องมุ่งมรรคผลนิพพานอย่างเดียว อย่าไปสนใจความสุขทางกาย ความสุขในสวรรค์ ความสุขทางเนื้อหนัง ความสุขในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ ความเอร็ดอร่อย ความสุขในลาภ ในยศ ในสรรเสริญ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าสิ่งนี้มันอันตราย มันอร่อยมากแต่ว่าสิ่งนี้มันอันตรายมาก “นักปฏิบัติของเราถ้ามาติดสุขติดสบายนี้มันแย่มาก มันใช้ไม่ได้นะ...”

หนทางสายนี้เป็นหนทางสายเอก ทุก ๆ ท่าน ทุก ๆ คนต้องผ่าน แล้วก็ต้องผ่านได้ ต้องอาศัยความอด ความทน ความพาก ความเพียร ความตั้งมั่นในปฏิปทาของเรา หนทางอื่นไม่มี มันมีทางนี้ทางเดียว

“เอโก มรรคโค” มรรคคือข้อวัตรปฏิบัติอันประเสริฐ ท่านจะไปพระนิพพาน ถ้าท่านไม่ละ ถ้าท่านไม่ปล่อย ถ้าท่านไม่วาง ใครจะมาละ ใครจะมาปล่อยมาวางให้ท่าน เพราะมันเป็นเรื่องส่วนตัว

ท่านจะหนีไปไม่ได้นะ ท่านคิดว่าจะหนีไปได้หรือ ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ท่านจะหนีไม่ได้ เมื่อเราหนีไม่ได้ เราจะหนีมันทำไม เราต้องผ่านด่านนี้ให้ได้นะ

**พระพุทธเจ้าท่านให้เราอดทน ตั้งมั่นในข้อวัตรอันประเสริฐ
ที่ท่านเมตตามอบไว้ให้เรา**

เราประพฤติปฏิบัติข้อวัตรก็ให้สบายใจให้มีความสุข ไม่ว่าเราจะทำวัตร
สวดมนต์ก็ให้ใจมันมีความสุขสงบก็ให้ใจมันมีความสุข ไม่ว่าเราจะเดินจงกรมก็ให้มี
ความสุขความสงบ ไม่ว่าเราจะนั่งสมาธิภาวนาก็ให้ใจมันมีความสุขความสงบ
ควบคู่กันไป

อนาคตที่จะรุ่งเรืองสดใส มันอยู่ที่ปัจจุบันนี้ เมื่อปัจจุบันมันดีอนาคตมันก็ดี
เมื่อปัจจุบันใจมันมีนิพพาน อนาคตใจก็มีพระนิพพาน เมื่อจิตใจมันย่อหย่อน
มันตกต่ำ มันยินดีแต่ความสุขทางเนื้อทางหนัง ทางลาภยศสรรเสริญ จิตใจมันก็
ตกต่ำ ครั้งแรกเราคิดว่ามันเป็นสวรรค์ ดูไปดูมาดี ๆ มันเป็นนรก

พระพุทธเจ้าท่านถึงตรัสว่า จิตนี้เป็นเรื่องสำคัญ ที่จะทำให้เราไปเกิด
ไปปฏิบัติในสิ่งที่ดีหรือไม่ดี ถ้าเราคิดดี คิดถูกต้อง เราก็จะได้ทำแต่สิ่งที่ดี ๆ
ท่านถึงให้เราคิดแต่สิ่งที่ดี ๆ พุดแต่สิ่งที่ดี ๆ ทำแต่สิ่งที่ดี ๆ เราต้องมีความดี
เป็นทางเดินที่ก้าวหน้าออกไป นี่คือการสร้างบารมีบรมอินทรีย์ให้แก่กล้า
ไม่ใช่มาอาลัยอาวรณ์ วันนั้นก็คิดดี พุดดี ทำดี พຼ่งนี้ก็มาอาลัยอาวรณ์ เดียวมันก็
เดินหน้า เดียวมันก็ถอยหลัง อย่างนี้มันจะไปได้อย่างไร...!

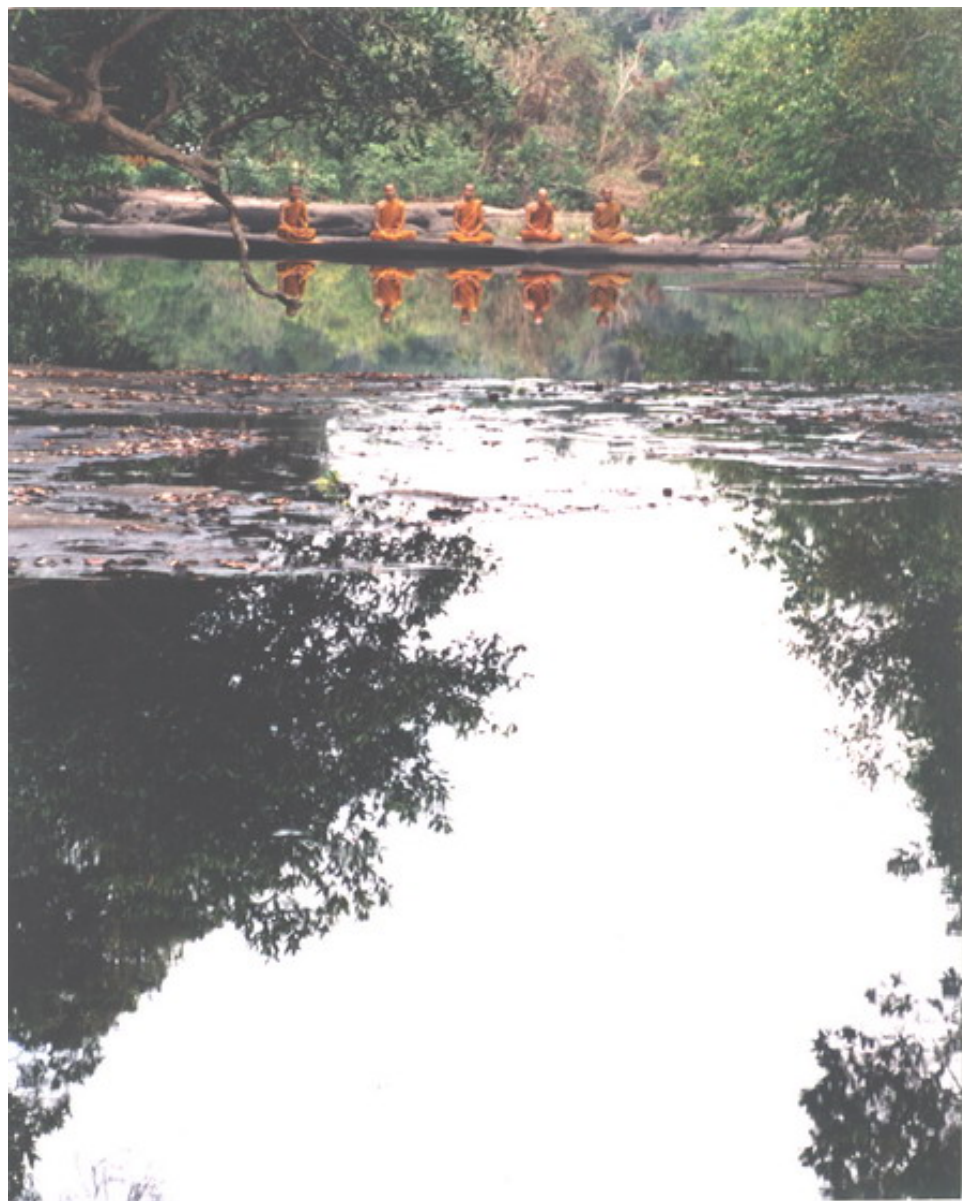
**ขึ้นชื่อว่าความผิด พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราคิด เราคิดมันก็ผิดแล้ว
มันเริ่มผิดตั้งแต่เราคิดนะ**

แม้แต่เราคิดก็ยังไม่ได้ เพราะว่าพระนิพพานเป็นเรื่องจิตเรื่องใจ เราปกปิดคนอื่นได้ แต่เราปกปิดตัวเองไม่ได้ อินทรีย์บารมีของเรามันอ่อนนะ ต้องอาศัยการถือนิสัยของพระพุทธเจ้า อันไหนไม่ดี เราอย่าไปคิด ให้มีความเชื่อความตั้งมั่นในองค์พระพุทธเจ้าไว้ เพราะว่าพระพุทธเจ้าท่านพาเราทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้ถูกต้องแล้ว เป็นสูตรสำเร็จรูปแล้ว ท่านถึงได้เป็นพระพุทธเจ้า ถึงได้เป็นพระอรหันต์

ให้ทุกท่านทุกคนตั้งใจดี ๆ อธิษฐานจิตให้ดี ๆ ให้มีหลักให้มีเกณฑ์ แล้วก็บังคับตัวเอง อย่าให้คนอื่นบังคับ การบังคับตัวเองเค้าเรียกว่าศีล เมื่อศีลเข้าถึงจิตถึงใจ ถึงเจตนา สมาธิที่มันเป็นธรรมชาติ ที่มันเป็นกฎของธรรมชาติ มันจะเกิดขึ้นมาเอง ปัญญาตัวที่ดับทุกข์ที่แท้จริงมันถึงจะเกิด ศีล สมาธิ ปัญญา มันจะรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

การรักษาศีล การนั่งสมาธิ การทำข้อวัตรปฏิบัติที่มันกลัว คืออาการของกิเลสที่มันมีอัตตาตัวตน มันกลัวที่จะหมดภพหมดชาติ มันกลัว มันอาลัยอาวรณ์ มันไม่อยากไปพระนิพพาน มันอยากจะขอยู่ต่อนะ

เหมือนเราเกิดมานี้ ถึงจะทุกข์ยากลำบากด้วยการดำรงธาตุดำรงขันธ์ การทำมาหากิน ทุก ๆ คนมันก็ไม่อยากตาย กิเลส อวิชชา ตัณหา อุปาทาน มันก็ไม่อยากตายเหมือนกัน มันติดอดีต ติดภพ ติดชาติ มันติดพ่อ ติดแม่ ติดลูก ติดหลาน มันติดสมบัติข้าวของเงินทอง มันติดมาก ติดจริง ๆ

นี่คือเรื่องอวิชชา เรื่องความหลง เรื่องตัวเรื่องตน เรามันถึงเป็นคนอ่อนแอ มาบวช มาปฏิบัติมันก็ไม่เอาจริงเอาจัง มันกลัวจะได้ไปพระนิพพานนะ คำแต่งตั้งให้เป็นพระก็ไม่ยอมเป็นพระ อุปัชฌาย์ กรรมวาจา คณะสงฆ์พากันสวดจนเหนื่อยนะ

ถ้าเราคิดดูดี ๆ นะ “เรากียังเชื่อว่าเป็นพระแต่งตั้งหรือว่ายังเป็น **พระปลอมอยู่**” มันเป็นพระที่ตัวหนังสือ แต่จิตใจมันยังไม่ยอมเป็นพระ มันยังมาต่อต้านคำสอนของพระพุทธเจ้า ถือว่ายังละเมิดคำสอนของพระพุทธเจ้า เพราะยังไม่ประพฤติปฏิบัติตาม

พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า “ในอนาคตจะมีบุคคลที่มาเอาพระพุทธศาสนาเป็นเครื่องทำมาหากิน เข้ามาอยู่ในรูปแบบของความเป็นพระ แต่การประพฤติปฏิบัติไม่ใช่สุปฏิปันโน คือผู้ปฏิบัติดี ไม่ใช่อุสุปฏิปันโนคือผู้ปฏิบัติตรง ไม่ใช่ญายะปฏิปันโนคือผู้ปฏิบัติเพื่อออกจากทุกข์ ไม่ใช่สามจีปฏิปันโนคือผู้ปฏิบัติสมควรให้เขากราบไหว้”

ขอให้ทุกท่านโปรดได้พิจารณาตัวเองว่าท่านได้ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าที่ท่านทรงเมตตาตรัสไว้แล้วหรือยัง..?

ถ้ายัง... ให้ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ถ้าอย่างนั้นเราจะเป็นพระปลอม ภายมันเป็นพระแต่ใจมันไม่ได้เป็นพระ นั่นเขาเรียกว่าพระปลอมนะ...

ขณะนี้เราเป็นพระหนุ่ม ๆ ต่อไปเราจะเป็นพระแก่ ๆ เป็นครูบาอาจารย์ “เมื่อจิตใจของเราไม่เป็นพระ เราจะเอาอะไรไปเป็นครูบาอาจารย์เล่า...!”

ปฏิบัติที่เข้มแข็ง หนักแน่น เด็ดเดี่ยว ทุกท่านทุกคนต้องประพฤติได้ ปฏิบัติได้ ถ้าเราปฏิบัติไม่ได้เราทำไม่ได้ สมควรแล้วหรือที่จะบริโภคอาหารปัจจัยสี่ของประชาชนที่เขานำมาถวาย มันสมควรแล้วหรือที่จะให้ประชาชนเคঁกราบเคঁไห้อ

เคঁไห้อพระนะ...! พระก็ต้องเป็นพระจริง ไม่ใช่พระปลอม

พระปลอมคือพระอลัชชี พระอลัชชีได้แก่ พระที่ไม่มีความละเอียดรอบคอบ เกรงกลัวต่อบาป ชอบละเมิดธรรมวินัย ถึงจะห่มผ้าเหลืองโกนหัว มันก็เป็นได้ แต่เพียงพระแต่งตั้ง พระที่เป็นพระด้วยกันเขาก็ไม่ยากกราบไหว้ ญาติโยม อุปัฏฐากอุปัถม์เขาก็ไม่ยากกราบอยากไหว้ ที่เขากราบไหว้ เขากราบไหว้ด้วยความจำใจตามโลกสมมติ มันก็ฝืนใจนะ...

ส่วนญาติโยมก็เหมือนกัน ถ้าเราไม่ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ เราใช้สอยปัจจัยสี่ที่เราหามาได้ด้วยความยากลำบาก มันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร มีแต่แก่ไปทุก ๆ วัน

ญาติโยมก็ต้องประพฤติปฏิบัติธรรม ฝึกจิตฝึกใจให้เหมือนกับพระ...

พระพุทธเจ้าท่านให้เราฝึกจิตฝึกใจเพื่อเป็นพระเหมือนกัน เพราะพระที่แท้จริงมันอยู่ที่ใจ มันไม่ได้อยู่ที่กาย เพราะใจของเราทุก ๆ คนมันเหมือนกันหมด เมื่อเรามาอยู่วัด ก็ขอให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติเหมือนกับพระ มาถือศีลแปด ถือเนกขัมมะ มานั่งสมาธิ ทำกัจจวัตรอะไรต่าง ๆ เหมือนกับพระ

หยุดเรื่องภายนอกให้หมด หยุดเรื่องภายนอกก็ได้แก่ อย่าเอาเรื่องทางโลกเข้ามาในวัดที่มันเป็นข้าศึกต่อกุศล ที่มันเป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์ เช่นโทรศัพท์มือถือ...

โทรศัพท์มือถือนี้ถ้าเรามีเราต้องปิดไว้ก่อน พักไว้ก่อน เราไม่ต้องเอาโทรศัพท์มาใช้ในวัด มันจะกลายเป็นการทำลายวัดทำลายพระศาสนาโดยที่เราไม่ได้เจตนา เมื่อโยมเอามาโทรในวัด เตียวพระในวัด ชีในวัดก็อยากจะโทรเหมือนกัน เพราะโทรศัพท์มือถือสมัยใหม่เขากำหนดความสะดวกสบายให้ผู้บริโภคทุกอย่าง เล่นอินเทอร์เน็ตก็ได้ ฟังเพลงก็ได้ เล่น Facebook ก็ได้ เล่นเกมส์ก็ได้

วัดคือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นสถานที่ทรงธรรมทรงวินัย สิ่งไหนที่มันล่อแหลมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม ไม่ควรที่จะเอามาใช้นะ

พระเราแม่ชีเรานั้นอยากโทรศัพท์เหมือนกันนะ ครูบาอาจารย์บอกไม่ให้ใช้โทรศัพท์ มันก็อยากแอบใช้โทรศัพท์ เลยกลายเป็น “พระหัวดี แม่ชีหัวใจดำ” โยมช่วยพากันเคร่งครัดหน่อยนะ รักษาสิ่งที่ดี ๆ ไว้

ยิ่งพระเรามีโทรศัพท์ มีเครื่องสื่อสารต่าง ๆ ถ้าไม่เกิดความเสียหายมาก ก็ตั้งอยู่ในความประมาทมากเกินไป พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าทำไมไม่พากันมุ่งประพฤติปฏิบัติเพื่อมรรคผลพระนิพพานกัน

พากันยุ่งในเรื่องโลก ๆ คนป่วย คนมีโรคมียัย มันดีมียัย? มันสบายมียัย?

คนเจ็บไข้ได้ป่วยมันไม่สบาย ป่วยทางกาย การป่วยเป็นโรคทางกายนั้น มันป่วยเป็นบางครั้งบางคราว แต่การป่วยทางจิตนี้มันมีมากมีบ่อยมีเยอะแยะมากมาย

พระพุทธเจ้าท่านถึงให้เรารักษาอาการป่วยทางใจ การรักษาอาการป่วยทางใจนี้ก็เริ่มจากการรักษาศีล การประพฤติปฏิบัติต้องตัดเรื่องทางโลกที่มันเป็นบาปเป็นอกุศลออกให้หมดนะ เอาศีลเป็นที่ตั้ง เอาธรรมเป็นที่ตั้งนะ พระก็ปฏิบัติโยมก็ปฏิบัติเหมือนกัน เราจะได้เป็นคนหลงโลก

ให้เราตั้งเจตนาไว้ดี ๆ เราจะได้ดำรงทรงไว้ซึ่งพระพุทธศาสนา ถ้าอย่างนั้นถือว่าเราจะได้จรโลงพระพุทธศาสนา ถ้าเราไม่ตั้งอกตั้งใจมีปฏิปทา เยี่ยมยอดจริง ๆ ถ้าเราคิดว่าเรามาบวชเพื่อจรโลงพระพุทธศาสนา มาสร้างวัด สร้างวา สร้างโบสถ์ สร้างวิหารนี้มันมีประโยชน์น้อยนะถ้าเราไม่มีข้อวัตรปฏิบัติ

ให้เราดูตัวอย่างพระพุทธเจ้า ตั้งแต่ออกบวชจนเสด็จดับขันธปรินิพพาน ท่านไม่ได้ชวนชวายเป็นเรื่องก่อเรื่องสร้าง ท่านไม่ให้เราชวนชวายเป็นเรื่องก่อเรื่องสร้าง ถ้าเราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ญาติโยมมีศรัทธาเคঁาเคารพเลื่อมใสศรัทธาเขาจะมาสร้างถวายเราเอง

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้พระไปเรียขอร้องจากคนที่ไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่ปวารณา ไม่ให้ขึ้นป้ายบอกบุญ ตามถนนหนทาง ว่าสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร สร้างเจดีย์ต่าง ๆ ถ้ามันเป็นความคิดของพระองค์เองมันไม่ได้ มันเป็นการขอของจากคนที่ไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่ปวารณา

เราคิดคุณะ ครั่งพุทธกาลผู้ที่ท่านเป็นพระอรหันต์ท่านถึงทำกุฏิให้กับพระผู้ที่ยังไม่จบพรหมจรรย์ได้อยู่ได้ปฏิบัติกัน ถ้าเราเน้นไปข้างนอกนี้มันไม่เข้าท่า พระพุทธเจ้าท่านว่าการสร้างโบสถ์สร้างวิหารสร้างอะไรต่าง ๆ นี่มันไม่เข้าท่าเลย

พระพุทธเจ้าท่านให้เราสร้างปฏิบัติเหมือนเรากำลังทำกันอย่างนี้แหละ ไม่อย่างนั้นการก่อสร้างต่าง ๆ นี่ มันก็มีประโยชน์น้อย มีอานิสงส์น้อย เพราะทุก ๆ คนที่มาพักพิงมาปฏิบัตินี้ไม่ตั้งอกตั้งใจกัน พระหนุ่ม ๆ เณรน้อยหรือญาติโยมที่พากันประพฤติปฏิบัติจะได้เกิดประโยชน์

เมื่อตัวอย่างมันไม่มี แบบพิมพ์มันไม่มี พระพุทธศาสนาก็จะเสื่อมไป ๆ คิดว่าประวัติของพระพุทธเจ้า ประวัติของพระอรหันต์คิดว่าเป็นนิยายกันไป ไม่เป็นความจริง ถ้าเราพากันประพฤติปฏิบัติ ดูพระนิพพานก็อยู่ไม่ไกล อนาคตก็สดใสเหลือเกิน

เราการทำงานให้มันชำนาญชำนาญ ให้มันเข้าใจ และก็ให้เป็นการประพฤติปฏิบัติของเราต้องให้มันชำนาญชำนาญ ให้มันเป็น วันนี้เราเป็นเท่านี้ขนาดนี้ เราต้องต่อเนื่องในวันพรุ่งนี้เพิ่มขึ้นอีก อย่าไปคิดว่าอนาคตมันรีบหรือเหมือนกับงมเข็มในมหาสมุทร ไม่รู้มันจะเป็นอย่างไร

ถ้าท่านคิดอย่างนั้นแสดงว่ายังไม่รู้อนาคต อนาคตคือเดี๋ยวนี้แหละ ที่มันเห็น ที่มันเป็น

เราเองถ้าปฏิบัติไม่หยุดก็ถึงได้เป็นพระอรียเจ้า จะได้ไม่ต้องไปหากราบหาไหว้ไกล ๆ ที่ประเทศอินเดีย ไปหากราบหาไหว้ที่วัดนั้นวัดนี้ ให้เรามากกราบพระที่จิตที่ใจของเรานี้แหละ

การประพฤติปฏิบัติที่พระพุทธเจ้าบอกให้เราไม่อ่อนแอ ให้เราตั้งใจไว้
ไม่ว่าเราจะเหน็ดเราจะเหนื่อยนี้ ให้ถือว่าเรื่องใจเป็นสิ่งที่สำคัญ
ที่แล้วก็แล้วไป ให้ถือว่าเรานั้นมันงอไปแล้ว

ทุกท่านทุกคนต้องตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ เพื่อนฝูง ครูบาอาจารย์
ไม่มาปฏิบัติให้เรานะ พระพุทธเจ้าเป็นเพียงผู้สอนนะ ธรรมวินัยข้อวัตรปฏิบัติ
ที่เราพากันทำนี้แหละคือพระพุทธเจ้า คือพระธรรม คือพระอรียสงฆ์
นอกจากนี้ไม่มีอีกแล้ว

ถึงจะเหนื่อย ถึงจะยากลำบากมันก็คุ้ม พระพุทธเจ้าท่านรักเรา
ท่านเมตตาเรานะ ท่านสงสารเรา ท่านไม่ได้มากดดันเราให้มันยากลำบาก
ทั้งที่การประพฤติปฏิบัติของเรามันยากมันลำบาก ถ้ามันไม่ยากไม่ลำบาก
มันจะได้ดีได้อย่างไร

พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ใหม่ ๆ ท่านก็พิจารณาว่าการประพฤติปฏิบัติ
ที่จะไปพระนิพพานมันยาก ยากมาก มันทวนกระแส แต่ด้วยอาศัยความเมตตา
ที่ท่านบำเพ็ญมา ท่านก็ถูกคิดขึ้นมาว่าดอกบัว มีหลายเหล่า เหล่าที่หนึ่งมันอยู่ใน
โคลนตม เหล่าที่สองอยู่ใต้น้ำเมื่อมันโผล่มา พวกปลา พวกเต่าก็กินไปหมด
เหล่าที่สามอยู่ปริ่มน้ำกำลังจะอยู่พ้นน้ำ เหล่าที่สี่เป็นบัวพ้นน้ำ ท่านก็พิจารณา

ท่านก็ว่าบุคคลที่จะได้ตรัสรู้ก็ยังมีอยู่ ท่านก็รู้ว่ามีนรกมันลำบากแต่ก็มีประโยชน์ ท่านก็จึงเมตตาสอนพวกเรา

เราเองไม่ต้องไปคิดอะไรมาก เพียงแต่ประพฤติปฏิบัติ ปฏิบัติตาม เปรียบเสมือนอาหารอยู่ในภาชนะเต็มภาชนะ พวกเราก็พากันบริโภค แต่พวกเรามันยังมีปัญญาน้อย เหมือนกับไก่เขาเอาเพชรเอาพลอยให้ มันไม่เอานะ มันเอาข้าวสาร มันเอาอาหารไก่ ถ้ารู้จักเอาเพชรเอาพลอยแล้ว เอาไปซื้ออาหารไก่ไม่รู้จะได้กี่คันรถ

การประพฤติปฏิบัติต้องเพิ่มศรัทธาให้มากที่สุด มอบชีวิตจิตใจให้พระพุทธเจ้าอย่างเดียว เพิ่มความละเอียดต่อบาป เกรงกลัวต่อบาป เพิ่มความไม่ประมาทให้มันมากขึ้น ให้มีความสุขในการประพฤติปฏิบัติ เติบจนกรม นั่งสมาธิก็ไม่ต้องคิดอะไร หายใจเข้าหายใจออกให้มันสบาย ให้มันรู้ลมเข้ารู้ลมออก

คนเรามันคิดมาก มันทุกข์มาก คนเรามันนั่งมันนอนทั้งวัน ถ้าเราไม่คิดมันก็ไม่ทุกข์ ให้รู้ความคิดรู้อารมณ์ ให้รู้การหมุนการเหวี่ยงของอารมณ์ "เรามีแต่คันเร่งไปข้างหน้าแล้วก็ถอยหลัง ตัวที่มันว่างๆ ไม่มีตัวไม่มีตนมันไม่ค่อยจะมี"

พยายามหยุด พยายามเย็นเข้าไว้ เราอย่าไปเผาตัวเอง มีความอยากนั่งสมาธิก็วางเป้าไว้แล้วว่าไม่ให้เจ็บ ไม่ให้ปวด ไม่ว่าเราทำอะไรก็วางเป้าไว้หมดเลย

**ในเรามีความสุขในการทำงาน
เราจะได้สุข เราจะได้สงบ
งานภายนอกนั้นก็ได้อย่างที่รักได้ทั้งความสุข
งานภายในได้ทั้งศีล ได้ทั้งสมาธิ ได้ทั้งปัญญา**

มันอยู่ใกล้ ๆ อยู่ในใจของเรานี่เอง พระพุทธเจ้าท่านให้เราทุกท่านทุกคนให้ทำอย่างนี้นะ ทำไปเรื่อย ๆ จนเป็นพระอรหันต์ ถ้ายังไม่เป็นอย่าไปหยุดมัน

พระอรหันต์ใครมาแต่งตั้งก็ไม่ได้ นอกจากจิตใจของเรามันเป็นเอง จิตใจมันเสื่อมมันเจริญเพราะความอยาก ความไม่อยาก

ถ้าจิตเราอยาก ไม่อยาก มันก็เสื่อม ถ้าเรายังมีความต้องการอยู่ มันก็ต้องเสื่อม เช่น ถ้าเค้าว่าเราดี เราก็ดีใจ เค้าว่าเราไม่ดี เราก็เสียใจ ถ้าอย่างนี้เค้าเรียกว่า “เราตั้งอยู่ในความเจริญและความเสื่อม”

ผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้สนใจเรื่องเหล่านี้ ท่านตรัสไว้เป็นบุคลาธิษฐาน เมื่อครั้งที่ท่านตรัสรู้ นายโสตถิยะเอาหญ้าคา ๘ กำ มาถวายแต่พระพุทธเจ้าท่านนั่งขัดบัลลังก์ทำสมาธิ ก็ได้แก่โลกธรรมทั้ง ๘

นักประพาสปฏิบัติต้องพากันตัดโลภธรรมทั้ง ๘ ออกจากใจ

เรามาประพาสปฏิบัติไม่ได้มาเอาสิ่งเหล่านี้ เขาว่าเราเป็นอะไร เป็นสิ่งเหล่านี้มันก็ไม่ใช่ อะไร มันเกิดจากความโง่ของเรา มันเกิดจากความหลงของเรา

การประพาสปฏิบัติของพวกเราและท่านทั้งหลายนี้มันเป็นอยู่ด้วย โลภธรรม วันนี้เหนื่อยก็ไม่ปฏิบัติ วันนี้ไม่เหนื่อยก็ปฏิบัติกัน สรุปแล้วล้มมาปฏิบัติ เป็นสิ่งที่ทุกท่านทุกคนต้องพากันประพาสปฏิบัติ ไม่ต้องอ่อนแออีกแล้วต่อไป

ท่านที่เป็นประธานสงฆ์หรือเป็นเจ้าอาวาส พระหนุ่มเณรน้อยถ้าท่าน บวชไม่สึกท่านก็เป็นเจ้าอาวาส ท่านก็เป็นประธานสงฆ์ หรือท่านบวชชั่วคราว บวชระยะสั้น พระพุทธเจ้าก็ให้ท่านตั้งอกตั้งใจประพาสปฏิบัติกันหมดทุกคน ในครั้งพุทธกาลถ้าใครบวชแล้วเค้ามุ่งพระนิพพานอย่างเดียว เค้ามุ่งการลาสิกขา ทุกวันนี้มีการอนุโลมเมตตาให้บวชระยะสั้นได้

เมื่อทุกท่านทุกคนบวชมาแล้วก็ให้ตั้งอกตั้งใจประพาสปฏิบัติกันอย่างเต็มที่ เพราะว่าตัวพุทธศาสนาที่แท้จริงก็คือการรักษาศีลทุกข้อให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง ทั้งกาย ทั้งวาจา และจิตใจ ทำสมาธิให้ใจของเรา ไม่มีความโลภ ไม่มีความโกรธ ไม่มีความหลง ปราศจากนิเวศที่นอนเนื่องในขันธสันดาน

ให้พากันตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ วันหนึ่ง ๆ เวลาแค่ ๒๔ ชั่วโมง
 อย่าได้ปล่อยให้โอกาสให้เวลาเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ การสร้างวัด การสร้างกุฏิ
 การสร้างวิหาร การสร้างศาลา การสร้างพระประธาน การสร้างเจดีย์
 การสร้างเมรุฯ เอาไฟฟ้า เอาน้ำประปาเข้าวัด มันมีประโยชน์น้อย มันไม่ตรงต่อ
 พุทธประสงค์

พระพุทธเจ้าท่านให้เราสร้างข้อวัตรปฏิบัติ ถ้าเราไม่ตั้งอกตั้งใจประพฤติ
 ปฏิบัติ ถือว่าเราไม่ได้สร้างประโยชน์ตนและประโยชน์คนอื่น มันมีประโยชน์น้อย
 จริง ๆ

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราออกไปข้างนอก ให้กลับมาหาการประพฤติปฏิบัติของเรา เราอย่าไปคิดว่า ถ้าเราไม่ชวนชวายเป็นวัดถ้ำก็มองไม่เห็นผลงานของเรานะสิ ว่าเรามีผลงานอะไร...?

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราชวนชวายเป็นอย่างนั้น การปฏิบัติปฏิบัติชอบ ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ หมดความโลภ หมดความโกรธ หมดความหลง ทุกท่านทุกคนก็อยากไปกราบท่าน อยากไปไหว้ท่าน มันเป็นบุญเป็นกุศล ท่านอยากก่ออยากสร้างอะไรก็ได้หมดแหละทีนี้

ถ้าท่านทำไม่ดี ไม่ถูก ไม่ต้อง นรกมันจะลุกเป็นไฟ เผาจิตเผาใจ

พระเป็นหนี้พระเป็นสินมันดีมั๊ย? มันไม่ดี

เมื่อคนหนึ่งทำได้อีกคนหนึ่งก็ทำ เลยเป็นอันว่าใครเป็นเจ้าของอาวาส ใครเป็นประธานสงฆ์ก็พากันทำอย่างนั้น พากันเหินห่างจากพระพุทธเจ้า พากันหันหลังให้พระพุทธเจ้า “พระพุทธเจ้าไปทางหนึ่ง ข้าพเจ้าก็จะไปอีกทางหนึ่ง”

ทุกท่านทุกคนพยายามไปคิดให้ดี ๆ ตรึกตรองให้ดี ๆ ...

การประพฤติการปฏิบัติมันเป็นของยากของลำบาก มันเป็นเรื่องเหน็ดเหนื่อย ถ้าท่านจิตใจไม่เข้มแข็ง ท่านรักษาศีลก็ได้ ทำสมาธิก็ได้ เพราะท่านเป็นคนประมาท ตั้งอยู่ในความประมาท เป็นคนละอายต่อบาปน้อย ศรัทธาในการประพฤติปฏิบัติเกือบจะไม่มีเลย ทำไปก็ล้าแต่ว่าทำไป พอไม่ให้มันน่าเกลียด กลัวคนอื่นเค้าว่าให้

ถ้าเราปฏิบัติอย่างนี้ ถึงแม้ว่าเราจะได้บวชถูกต้องตามวินัยบัญญัติ ก็ยังถือว่าเป็นพระปลอมจริง ๆ "เพราะว่าพระไม่เอาจริง"

พระ คือ พระธรรมพระวินัยใช่ไหม...?

ตัวพระธรรมตัวพระวินัยคือองค์พระพุทธเจ้าที่แท้จริง ผู้ได้ปฏิบัติตามธรรมนั้นถึงจะเข้าถึงพระพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ถึงจะได้เกิดที่จิตที่ใจของเรา "ศีล สมาธิ ปัญญา" มันถึงจะรวมเป็นหนึ่งเดียวในจิตในใจในชีวิตประจำวันของเรา"

การสร้างวัด มันก็เหนื่อย เมื่อสร้างวัดเหนื่อย หรือญาติโยมเขาส่งมันก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะการประพฤติการปฏิบัติของเรามันอ่อน มันย่อหย่อน

ให้ทุกท่านทุกคนไปตรวจตราดูตัวเองให้ดี ๆ ว่าตัวไหนมันต้องแก้ไข ตัวไหนมันย่อหย่อนก็ให้มันรวดเร็ว ไม่ต้องเสียเวลามาก

เมื่อเราไม่เมตตาตนเอง ไม่นำตัวเองประพฤติปฏิบัติ จะมีใครมาช่วยเหลือเราได้ เพราะเรื่องจิตเรื่องใจ เรื่องตัววิภวสงสารมันเป็นเรื่องเฉพาะตนเองคิดไม่ดี ตัวเองเท่านั้นที่รู้

การประพฤติปฏิบัติต้องเข้าถึงหัวใจหัวใจ ด้วยเจตนา มันไม่ใช่ของยาก สลับซับซ้อนอะไร ให้เน้นมาที่หัวใจนี้นะ พระพุทธเจ้าให้เราประพฤติปฏิบัติแบบนี้ มันถึงจะโปรดตนเองได้ โปรดญาติโปรดโยมได้ ถ้าไม่อย่างนั้นท่านจะเอาอะไรไปโปรดญาติโปรดโยมเพื่อเป็นตัวอย่างที่ดี ๆ

ถ้าเรารู้มาก เรียนมาก เราฉลาด ถ้าไม่เอาความรู้ความฉลาดมาปฏิบัติ มันจะมีประโยชน์อะไร มันจะเกิดประโยชน์อะไร มันเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี

เมื่อผู้มาบวชก่อนปฏิบัติดี ๆ อย่างนี้ มีความคิดเห็นอย่างนี้ ผู้บวชใหม่ คำก็ทำตาม **“ธรรมะมันก็จะเกิดที่จิตที่ใจนั่นห้วนไหวเลยทีนี้”** เพราะข้าของ ในรักษาศีล ข้าของในการทำสมาธิ ข้าของในการถอดการถอนความโลภ ความโกรธ ความหลงออกจากจิตจากใจ

จิตใจของเราจะได้สง่างาม จิตใจของเราจะได้ไม่ให้ความโลภ ความโกรธ ความหลง ไม่ให้โลกธรรมครอบงำ ถ้าเราไม่ประพฤติปฏิบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ เรื่องเงิน เรื่องปัจจัยมันก็ซื้อเอาได้ คนมีพระนิพพานในหัวใจ เอาเงิน เอาทอง เอาลาภ เอายศ เอาสรรเสริญมาซื้อไม่ได้

ดูตัวอย่างพระพุทธเจ้า ท่านทำให้ดู ตั้งแต่บวชจนถึงพระนิพพาน ท่านไม่เอาเงินเอาทองเอาอะไร ทุกอย่างมุ่งที่จิตที่ใจอย่างเดียว

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า **“ปฏิบัติอย่างพระพุทธเจ้านี้มันไม่ตายหรอก”**

ท่านเดินให้ดู ปฏิบัติให้ดู ตั้งแต่ต้นจนอวสาน ถ้ามันจะตายก็ตาย เพราะอ่อนแอนี้แหละ ตายเพราะคิดมากนี้แหละ ตายเพราะกลัวนี้แหละ

ญาติโยมก็เหมือนกันนะ อย่าได้พากันอ่อนแอ ดิตสฺยติตสบาย ปฏิปทานี้ เป็นสิ่งที่สำคัญ

พระพุทธเจ้าท่านมีเมตตาต่อเรา ให้พวกเราพากันประพาสปฏิบัติให้ต่อเนื่องติดต่อกันทุก ๆ วัน อย่าไปขยันถึงทำ ไม่ขยันก็ไม่ทำ

การปฏิบัติมันต้องต่อเนื่องติดต่อกันไม่ขาดสาย ฝนมันตกจากบนฟ้าลงสู่พื้นดิน ถ้านาน ๆ ถึงตกครั้งหนึ่งทิ้งช่วงไปนาน ต้นไม้ก็ตายได้เหมือนกันนะ

เราเป็นญาติเป็นโยม เราก็คปฏิบัติที่บ้านของเรา ปฏิบัติที่ทำงานของเรา นั่นแหละ

เราอยู่ที่ไหนเราก็คปฏิบัติที่นั่น เพราะการปฏิบัติที่นั่นมันเน้นอยู่ที่ตัวเรา

เราอยู่ที่บ้าน อยู่ที่ทำงาน อยู่ที่วัด เราก็คปฏิบัติที่นั่น

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราทำตามอารมณ์ ปฏิบัติต้องติดต่อดังต่อเนื่อง เราอย่าไปคิดว่าการประพาสปฏิบัติมันเป็นเรื่องของพระเป็นเรื่องของคนมาอยู่วัด เราอย่าไปคิดอย่างนั้น ถ้าเราคิดอย่างนั้นเราก็อิงธรรมหมดไม่เหลืออะไรเลย

“ไปกินเต็มที่ นอนเต็มที่ เล่นเต็มที่ ไม่มีอะไรเหลือเลยใช่มั้ย...?”

ตายจากคุณธรรมคุณงามความดีไปเลยอย่างนี้ไม่ถูก

เราอยู่ที่ไหน ที่นั่นเป็นที่เหมาะสมกับการประพาสปฏิบัติของเรา เพราะการประพาสปฏิบัติที่นั่นมันอยู่กับชีวิตจริง ชีวิตการประพาสปฏิบัติของเรา

เราทำธุรกิจหน้าที่การงานไป เราก็อประพาสปฏิบัติธรรมไปพร้อม ๆ กัน ได้ทั้งการได้ทั้งงาน

การประพฤติปฏิบัติธรรมมีโอกาสมิเวลาเราก็มาอยู่วัด มาปฏิบัติที่วัด
เราอย่าไปทิ้งธรรมะ ทั้งปฏิบัติที่ประเสริฐ ที่ดีที่งาม

อย่าไปปฏิบัติที่วัดอย่างหนึ่ง ที่ทำงาน ที่บ้านก็อย่างหนึ่ง...

เราประพฤติปฏิบัติธรรมนะ อยู่ที่ไหนใครเขาก็รัก ใครเขาก็ชอบ ใครเขาก็
เคารพนับถือ เพราะทุกคนเขารัก ทุกคนเขาชอบ ทุกคนเขาเคารพนับถือคนดี
“ข้อสำคัญเราอย่าไปพูดไปติเตียนคนอื่นที่เขาไม่ได้ทำ ที่เขาไม่ปฏิบัติธรรม
ใครเขาจะดีเขาจะชั่วก็ช่างเขา...”

การทำความดีปฏิบัติธรรมนะ ถ้าเราไปว่าคนอื่น ติเตียนคนอื่น
มันบาปเนอะ... **“มันไปเป็นคนมือถือสากปากถือศีลไม่ได้...”**

พระพุทธเจ้าท่านให้เราเจริญเมตตาเยอะ ๆ ทุกคนก็ต้องการเป็นคนดีด้วยกันทั้งนั้นแหละ

เราต้องระวังคำพูดของเรา อย่าไปยกตนข่มท่าน อย่าเป็นผู้วิเศษกว่าคนอื่น ถ้าเราทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้ ทุกคนก็รักเราหมด เราก็เข้ากับเขาได้ เข้ากับสังคมได้ “คนเขาดื่มหล้า ดื่มไวน์ เราก็ดื่มน้ำหวาน ดื่มน้ำผลไม้ มันก็เข้ากันได้ไม่ทะเลาะกัน...”

เราต้องรักษาความดี รักษาปฏิปทานะ...

การที่เราทำงานเก่ง หาเงินหาสตางค์ได้เก่ง เราก็ต้องรู้จักเก็บรักษา เราถึงจะมีเงินมีสตางค์ก้อนใหญ่ ปฏิปทาของเรานี้ เราต้องรักษาปฏิปทาก็เหมือนดวงตาของเรานี้แหละ เราต้องป้องกันไม่ให้ฝุ่นเข้าตา เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ล้ำคณนะ ดวงตาของเรานี้

สิ่งที่เราพบเห็นในชีวิตประจำวันได้ฟังในชีวิตประจำวัน ให้เราได้รักษาจิต รักษาใจรักษาปฏิปทาของเรา คนไม่เข้มแข็งมันรักษาปฏิปทาของตัวเองไว้ไม่ได้ เพราะความสุขความสบายนี้ใครเขาก็ติด คนฉลาดก็ติด คนไม่รู้จักคิดก็ยิ่งติด

พระพุทธเจ้าท่านเมตตาเรา ไม่ให้พวกเราทิ้งความดี ทิ้งปฏิปทาอย่าให้ปฏิปทาเรานั้นอ่อนแอจนคลอนแคลน โยกไปโยกมา

สิ่งที่ดี ๆ ให้เราตั้งไว้ตลอดกาล เพราะนี่เป็นความดีของเรา เป็นบารมีของเรา **“ทำความดีนะเราอย่าได้ไปเครียดนะ”**

ส่วนใหญ่คนเราทำความดีมันเครียด เพราะมันฝืนต่อกิเลสตัวเอง เพราะสิ่งที่มันตามกิเลสของเรามันไม่ใช่ความดี

ให้ทุกท่านถือว่าการฝึกการหัดการปฏิบัติเป็นสิ่งที่ต้องทวนกระแส ถึงชื่อว่าการปฏิบัติ

ถ้าเราไปคิดว่า เรานี้สร้างความทุกข์ยากลำบากให้กับตัวเองเปล่า ๆ เราไปคิดอย่างนั้นมันไม่ถูกนะ เพราะนี่คือการสร้างความดี เป็นการสร้างบารมีให้กับตัวเอง

เพราะที่ผ่านมาเราตามใจตัวเอง เราปล่อยจิตปล่อยใจนะ ไม่ได้สร้างความดี ไม่ได้สร้างบารมีเลย ปล่อยให้ชีวิตของเรามันแก่ไป ๆ ทุกวัน ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ไม่ได้แก้ปัญหาให้กับตัวเอง มีแต่สร้างปัญหา สร้างภพ สร้างชาติให้กับตัวเองหนักขึ้นไปอีก

อย่างคนเป็นหนี้เป็นสินมากอยู่แล้วยังไม่รู้ว่ามันทุกข์ ยังไปกู้หนี้ยืมสินเพิ่มขึ้น

ถ้าไม่สร้างข้อวัตรปฏิบัติ เราก็ต้องเป็นหนี้เป็นสิน อันนี้มันเป็นหนี้ทางใจ ใจมันเป็นหนี้ ใจเรามันบกพร่อง ใจเราไม่อิ่มไม่พอนะ

คนเป็นหนี้หนี้มันทุกข์หลาย มันทุกข์มากนะ

เราจะใช้หนี้หมด เราต้องมาเดินตามรอยพระพุทธเจ้า มาอด มาทน มาฝืน มาปฏิบัติ อย่าถือว่าเป็นความยาก ความลำบาก เป็นความเหน็ดเหนื่อย ให้ถือว่าเป็นความดี เป็นบารมีของเราทุก ๆ คน

ชีวิตของเราที่เกิดมาชาตินี้ถ้าเราไม่ทำความดี เราไม่สร้างบารมี เราไม่ตัดกรรมตัดเวร เราก็จะเสียชาติเกิดนะ

ที่เราฉลองวันเกิดกัน ก็ถือว่าชีวิตนี้เป็นสิ่งที่ประเสริฐที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์และได้พบพระพุทธศาสนา

ผู้ประพฤติกัมมัฏฐธรรมตามพระพุทธเจ้าคือผู้ที่ได้รับชัยชนะ...

ผู้แพ้คือผู้ปล่อยตัวเองทิ้งไปโดยไม่มีการป้องกัน

ทุกทีเล่ห์เหลี่ยมกล่อกลางอย่างตนไม่มีสิทธิ์ใดๆ

ทุกท่านทุกคนอย่าไปติดความสุขความสบายนะ “ถือว่าเป็นสิ่งเสพติดนะความสุขความสบายนี้”

ต้องจิตใจเข้มแข็งนะ รักษาปฏิบัติเอาไว้ให้นานจนกว่ามันจะสงบ จนกว่ามันจะเย็น เพราะใหม่ ๆ ใจของเรามันก็ร้อนรุ่มไม่เป็นผู้เป็นคน ถ้าตั้งปฏิบัติได้นาน ๆ เดี่ยวมันก็สงบ เดี่ยวมันก็เย็น ปฏิบัตินี้เป็นสิ่งที่สำคัญที่จะนำบรรพชิตและญาติโยมเข้าถึงความสุข สงบ ร่มเย็น ได้ทุกท่านทุกคน

การบรรยายพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ในเช้าวันนี้ก็พอสมควรแก่เวลา มันอาจจะนานไปหน่อยแต่มันมีสาระดีนะ

คนทุกวันนี้มันติดสุขติดสบาย แม้แต่สิ่งดี ๆ แม้มันนานเกินก็ไม่ชอบ
สมาธิมันสั้น มันเบื่อ

พระพุทธเจ้าท่านถึงให้เราตั้งอยู่ในความดี ไม่ให้เราทำตามความเบื่อ
ความไม่เบื่อ ความชอบ ความไม่ชอบนะ...

**พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่ "หลวงพ่อกันหา สุภาโม" เมตตาให้นำมาบรรยาย
เจ้าคณะภาคที่ ๓ มุกดาหาร ๒๕๕๕**

Prod. by P. D. ...